

வேந்தர் எழுச்சியும் பூதநெறியும் Rise of Tamil Emperor's and Bhuthaneri (Elementalism)

முனைவர் லி. சிவகுமார் | Dr. L. Sivakumar

Assistant Professor of Tamil, Bishop Heber College, Tiruchirappalli – 620 017.

E-mail: lingamparvathithayan@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பழந்தமிழகத்தில் இனக்குழுக்களின் அழிவிலிருந்து மூவேந்தர்கள் தோற்றம் பெற்றனர். மூவேந்தர்கள் ஒற்றை மன்னர்களாக இல்லாமல் கிளைக்குடிகளாக ஆட்சி செலுத்தினர். இதற்குக் காரணமாக அமைந்த பூதநெறிச் சிந்தனைகளை இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

Abstract

The Tamil emperor's (Chera-Chozha-Pandiya) originated from the destruction of ethnic groups in ancient times. The Ancient Tamil emperor's ruled as tributaries rather than as single monarchs. This article examines the Buddhist ideas that led to this.

திறவுச்சொற்கள் (Keywords):

வேந்தர் எழுச்சி, பூதநெறி, வைதீகம், வகுப்புப் பாகுபாடு, கிளைக்குடி, இரத்த உறவுக் கொலை, காட்சியம்.

Rise of Tamil Kings, Emperor's, Elementarism, Vaithiha, Class division, Sub clan, Homicide within the Clan, Philosophy.

முன்னுரை

பழந்தமிழகத்தின் அரசு எழுச்சியானது வேந்தர்களின் எழுச்சியாக அமைந்தது. வட இந்தியாவில் தோன்றிய அரசு ஒற்றைத் தன்மை வாய்ந்ததாகவும் வலிமையானதாகவும் இருந்தது. ஆனால் தமிழகத்தில் தோன்றிய அரசு சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூன்றாக இருந்ததோடு அவை இனக்குழுத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் விளங்கியது. வட இந்திய அரசு எழுச்சிக்குப் பின்புலமாக அமைந்த கருத்தியல் வடிவங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தமிழக அரசுருவாக்கம் பற்றியும் அதற்குப் பின்புலமாக அமையும் கருத்தியல் வடிவங்கள் பற்றியும் ஆய்வுகள் விரிவாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இக்கட்டுரை தமிழக வேந்தர் எழுச்சிக்குப் பின்னால் அமையும் கருத்தியல் வடிவங்கள் பற்றி ஆராய்கின்றது.

இனக்குழுச் சமூகமும் வேந்தர்களின் எழுச்சியும்

வேந்தர்கள் இனக்குழுச் சமூகத்தில் இருந்து எழுச்சிபெற்றனர். இனக்குழுச் சமூகம் எளிய வாழ்க்கையையும் மேல், கீழ் என்ற வகுப்புப் பாகுபாடு அற்ற சமத்துவ சமூகத்தையும் கொண்டிருந்தது. இவ்வாழ்க்கை அரசின் தோற்றத்தால் அழிவுற்றது. இவ்வழிவை எங்கெல்சின் புகழ்பெற்ற மேற்கோள் எடுத்துரைக்கின்றது. "அவர்கள் பண்டைக் கூட்டு வாழ்க்கையின் தொப்பூழ்க் கொடியுடன் பிணைக்கப் பட்டிருந்தார்கள். இந்தப் பண்டைக் கூட்டு வாழ்க்கையின் பலத்தை உடைக்க வேண்டியதாக இருந்தது. அது உடைக்கப்பட்டது. ஆனால் அதை உடைத்த செல்வாக்குடைய சக்திகள் பண்டைக் காலக் குலச் சமுதாயத்தின் எளிமையான தார்மீக மேன்மையிலிருந்து இழிநிலையாகவும் வீழ்ச்சியாகவும் நமக்குத் தொடக்கத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றன. கீழ்த்தரமான பேராசை, விலங்குத்தனமான காமவெறி,

பொருளாசை, பொதுச் சொத்துகளைச் சுயநலத்துக்காகக் கொள்ளை யடித்தல் ஆகிய இழிந்த நலன்களே புதிய நாகரிக சமுதாயத்தை வர்க்க சமுதாயத்தை வரவேற்கின்றன. திருட்டு, கற்பழித்தல், ஏமாற்றுதல், நம்பிக்கைத் துரோகம் ஆகிய மிகவும் மோசமான வழிவகைகள் வர்க்கங்கள் இல்லாத பழைய குல சமுதாயத்தைக் குழிபறித்துக் குப்புறத் தள்ளி விடுகின்றன." (2008:83) இம்மேற்கோள் சுட்டுவதைப் போன்று வகுப்பு (வர்க்கப்) பாகுபாடற்ற சமூகத்தில் இருந்து வகுப்புப் பாகுபாடுடைய சமூகம் அரசின் தோற்றத்தோடு வெளிப்பட்டது. பேராசையின் காரணமாக நடைபெற்ற எண்ணற்ற போர்கள் இனக்குழுக்களை அழித்தன. தமிழகத்தில் இருந்த எண்ணற்ற இனக்குழுக்களின் அழிவில் இருந்து சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூன்று அரசுகள் ஆற்றங்கரைகளில் எழுச்சிபெற்றன.

சேரர் குடி பெரியாற்றங்கரையிலும் சோழர் குடி காவிரி ஆற்றங்கரையிலும் பாண்டியர் குடி தண்பொருளை, வைகை ஆற்றங்கரையிலும் எழுச்சிபெற்றன. இவ்வாற்றங்கரையில் நடைபெற்ற நெல் வேளாண்மையால் இக்குடிகள் மிகை உற்பத்தி நிலையை அடைந்தன. மிகை உற்பத்தி அயல்நாட்டு வணிகத்திற்குக் காரணமாக அமைந்ததோடு அரசு தோன்றவும் வழிவகுத்தது. தமிழக வேந்தர்கள் ஒற்றை மன்னர்களாக இல்லாமல் கிளைக் குடிகளாகப் பிரிந்து இருந்தனர். சேரர்கள் சில கிளைக்குடிகளாகவும் சோழர்கள் ஒன்பது கிளைக்குடிகளாகவும் பாண்டியர்கள் ஐந்து கிளைக்குடிகளாகவும் பிரிந்து ஆட்சி செலுத்தினர் (ர. பூங்குன்றன், 2016:99). இவ்வாறு கிளைக்குடிகளாக வேந்தர்கள் பிரிந்து ஆட்சி செலுத்தியதற்குப் பூதநெறியே காரணமாக அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பூதநெறியும் வைகீகமும்

பூதநெறி இரத்த உறவுக் கொலைகளைத் தடைசெய்கின்றது. இதனை மகாபாரதத்தில் வரும் சாருவாகன் கதை காட்டுகின்றது. இக்கதையைச் சாந்தி பர்வத்தின் முதல் பகுதியான ராஜதர்மானுசாசன பர்வத்தின் 39ஆம் பகுதி விளக்குகின்றது.

மகாபாரதப் போரின் முடிவில் பாண்டவர்கள் வெற்றிக் களிப்புடன் திரும்புகின்றனர். அவர்களை வாழ்த்துவதற்காக ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் குழுமியிருந்தனர். பிராமணர்களின் வாழ்த்தொலி பரவியது. பின்னர் பிராமணர்கள் அமைதியாக இருந்தனர். அவர்களுள் பிராமண வேடம் தரித்த சாருவாகன் வெளிப்பட்டு அவன் "இந்தப் பிராமணர்கள் அனைவரும் என்னைப் பேச்சாளனாக நியமித்தனர். நீ! பொல்லாத அரசன். நீ உறவினர்களைக் கொன்றவன் ஆனாய். இதன்மூலம் நீ அடைந்த பயன் என்ன? ஓ! குந்தியின் மகனே! உன் குலத்தை இவ்வாறு அழித்துவிட்டு என்ன அடையப் போகிறாய்? பெரியோரையும் ஆசிரியரையும் கொன்ற நீ! உன் உயிரை விடுவதே முறையாகும்" (பிரதாப் சந்திர ராய் 1891:86) என்று அவன் பேசினான். அவன் பேசியதைக் கேட்ட பிராமணர்கள் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகினர். தருமன் மனம் வருந்தினான்; தன் உயிரை விடத் துணிந்தான். மற்ற பிராமணர்கள் தெளிவடைந்து இவன் தங்கள் பிரதிநிதி அல்லன் என்றும் இது தங்கள் கருத்து அல்ல என்றும் சார்வாகன் ஒரு ராட்சசன்; அவன் துரியோதனனின் நண்பன் என்றும் குறிப்பிட்டு தர்மனைத் தேற்றினர். இறுதியில் சாருவாகனைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கினர். இக்கதையில் வரும் சாருவாகன் சமற்கிருத இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் சாருவாக நெறியைச் சேர்ந்தவன் என்பது புலப்படுகின்றது. இச்சாருவாக நெறி தமிழகத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய பூதநெறியோடு தொடர்புடைய நெறியாக விளங்குகின்றது.

சாருவாகன் வெளிப்படுத்தும் மேற்கண்ட செய்திகள் இனக்குழுச் சமூகத்தோடு தொடர்புடையதாக அமைகின்றது. இனக்குழுச் சமூகம் இரத்த உறவுடையவர்களைக் கொல்லக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. இதனை எடுத்துக்காட்டும் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா, "பழங்குடி இன மக்களின் வரலாறு முழுவதிலும் குல உறவு மிகவும் புனிதமான ஒன்று. பழங்கால நார்மன் மனிதர்களைப் பற்றி எழுதும்போது கிரான்பெச என்பவர் இரத்த உறவு உள்ளவர்களைக் கொல்வது எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதைக் கூறுகிறார். குலங்களுக்குள்ளாக நாம் நுழையும்போது வாழ்க்கையின் புனிதம் உயர்வாகக் கருதப்படுகிறது. உறவினர்களைக் கொல்வது துரோகம், குருட்டுத்தனம், தற்கொலை என்று கூறப்படுகிறது. ஊசி கொண்டு நரம்பைக் குத்தும்போது நிகழும் பிரதிச்செயல் போல அதற்குப் பதில் கிடைக்கிறது" (2014:41) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இரத்த

உறவுடையவர்களைக் கொல்லக் கூடாது என்ற இனக்குழுச் சமூகச் சிந்தனையைப் பூதநெறி தனக்குரியதாக மாற்றியிருக்கின்றது. பூதநெறியைப் பின்பற்றிய பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் இச்சிந்தனை பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மகாபாரதம் காட்டும் சாருவாகன் கதையில் சாருவாகன் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்படுகின்றான். இது இனக்குழுச் சமூகத்தின் சிந்தனைகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவதைக் காட்டுகின்றது. இதன்வழி இரத்த உறவுக் கொலைகளை வைதீகம் காட்சியமாக (தத்துவமாக) வளர்த்தெடுத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காட்சியத்தைப் பகவத்கீதை புலப்படுத்துகின்றது. இதனை விளக்கும் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா "குருசேத்திரப் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால் அர்ச்சுனன் கலக்கம் அடைந்திருந்தான். தனது உறவினர்களையும் மூத்தோர்களையும் கொல்ல வேண்டும் என்ற பிரச்சினை அவன் முன்னால் இருந்தது. அவன் போரிட மறுத்தான். எனவே இத்தகைய கொலைகளை நியாயப்படுத்த கிருஷ்ணருக்கு அவனது ஆன்மாவை ஒரு உயர்ந்த கட்டத்திற்குக் கொண்டுசெல்ல வேண்டியிருந்தது. அவ்வாறு செய்வதற்கு முன்னால் அவர் லௌகீகமான விஷயங்களைப் பேசினார் 'இந்தப் போரில் நீ இறந்தால் உனக்கு சொர்க்கம் கிட்டும். நீ வெற்றிபெற்றால் இந்த உலகத்தையே ஆண்டு அனுபவிக்கலாம்' (2014:41-42) என்று விளக்குகின்றார்.

இரத்த உறவுக் கொலைகளைக் காட்சியமாக (தத்துவமாக) வளர்த்தெடுத்த வைதீகம் அரசைக் கைப்பற்றவும் அரியணை ஏறவும் மகன் தந்தையைக் கொல்வதையும் வலியுறுத்துகின்றது. இதனை, "அரசனுக்கும் பட்டத்துக்குரிய இளவரசனுக்கும் உள்ள போட்டி செம்மைப்படுத்தப்பட்டு முழுமையாக அர்த்தசாஸ்திரத்தில் தனி அதிகாரத்தில் இடம்பெறுகின்றது. அரசன் இளவரசனைக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்றும் இளவரசன் சந்தேகப்படும் தந்தையை எவ்வாறு ஏமாற்றுவது என்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது", என்ற டி.டி.கோசம்பியின் கூற்று (தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா, 2014:625) வெளிப்படுத்துகின்றது. இங்கு, வைதீக நூலான கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் தந்தை மகன் கொலையை வலியுறுத்துவது சுட்டத்தக்கது.

வேந்தர்களின் எழுச்சியும் பூதநெறியும்

தமிழகத்தில் வேந்தர்கள் எழுச்சி பெற்ற காலத்தில் புலவர் மரபோடு பூதநெறியும் வளர்ச்சி பெற்றது. அதனால் இரத்த உறவுக் கொலைகள் தடைசெய்யப்பட்டன. இத்தடை கிளைக்குடிகளைத் தோற்றுவித்தது. மூவேந்தர்கள் பிற இனக்குழுக்களை அழித்தனர். எனினும் தம் கிளைக்குடிகளைப் பாதுகாத்தனர். இக்கிளைக் குடிகள் தங்களுக்குள் கூட்டமைப்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படுகின்றது. இக்கூட்டமைப்பின் தன்மையை, "நாள்மகிழிருக்கையின் கூறுகள் கணசங்க அமைப்பின் கூறுகளை ஒத்துள்ளன. நாண்மகிழிருக்கை, வேத்தவை ஆகிய சொற்கள் ஒரு பொருளைக் குறிக்குமாயின் வேந்தர் மரபும் வஜ்ஜியர் கூட்டமைப்பு போன்றதொரு கூட்டமைப்பினைக் கொண்டது எனலாம்" என்று ர.பூங்குன்றன் (2016:134) குறிப்பிடுகின்றார். வஜ்ஜியர்களின் ஒற்றுமை மகதப் பேரரசாலும் வெல்ல முடியாததாக இருந்தது. அதைப் போன்று மோரியர்கள் படையெடுத்து வந்தபொழுது தமிழ்ப்படைகள் வெல்ல முடியாததாக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

மூவேந்தர்களுள் சேரரும் பாண்டியரும் இரத்த உறவுக் கொலைகள் செய்தனரா என்பதை அறிய இலக்கியச் சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் சோழர்கள் பற்றிய பழந்தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களில் இரத்த உறவுகளிடையே நடந்த போர் பற்றிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.¹ அவை முறையே 1. கரிகால் பெருவளத்தானின் கிளைக்குடிப் போர், 2. நெடுங்கிள்ளி - மாவளத்தான் போர், 3. நெடுங்கிள்ளி - நலங்கிள்ளி போர், 4. கோப்பெருஞ்சோழன் போர் என்று அமைகின்றன.

கரிகால் பெருவளத்தானின் கிளைக்குடிப் போர்

கரிகால் பெருவளத்தான் வாகைப் பறந்தலை என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் ஒன்பது மன்னர்களை வென்றான் என்று அகநானூறு (125:19) குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வொன்பது மன்னர்களும் சோழர்களின் கிளைக்குடியினர் என்று ர. பூங்குன்றன் (2016:100) எடுத்துரைக்கின்றார். அதற்குச் சான்றாக, பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம்பத்தின் பதிகத்தில் வரும், "சோழர் குடிக்குரியோர் ஒன்பதின்மர் வீழ்" என்ற 18, 19-ஆம் அடிகளைக் காட்டுகின்றார். சிலப்பதிகாரம், ஆர்ப்புனை தெரியல் ஒன்பது

மன்னரை (சிலப். 28:116) என்றும், ஓத்த பண்பினர் ஒன்பது மன்னர் (சிலப். 27:119) என்றும், சோழர் கிளைக்குடிகள் ஒன்பது பேரைக் குறிப்பது சுட்டத்தக்கது. கரிகால் பெருவளத்தான் (அகம். 125:19), கிள்ளிவளவன் (சிலப். 27:118-123) ஆகிய வேந்தர்களின் தலைமையைக் கிளைக்குடிகள் ஏற்கவில்லை. அதனால் போரின்மூலம் இம்மன்னர்கள் தம் தலைமையை நிறுவினர். கிடைக்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் கிளைக்குடிகளின் அழிவை வெளிப்படுத்தவில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது.

நெடுங்கிள்ளி - மாவளத்தான் போர்

சோழன் நெடுங்கிள்ளி ஆவூரில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். அவன் மீது தம்பி மாவளத்தான் படையெடுத்தான். அதனால் நெடுங்கிள்ளி ஆவூரை அடைத்திருந்தான். இதனை அறிந்த கோலூர்கிழார் இவ்வாறு அடைத்திருப்பது தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியதைப் புறநானூற்றின் 44-ஆம் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. இதனை ஏற்றுச் சோழன் நெடுங்கிள்ளி கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டுப் போரிடாமலேயே சென்றுவிட்டான் என்று மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (1983:306) குறிப்பிடுவது சுட்டத்தக்கது.

நெடுங்கிள்ளி - நலங்கிள்ளி போர்

சோழன் நெடுங்கிள்ளி ஆவூரில் இருந்து உறையூருக்குத் தம் ஆட்சிப் பொறுப்பை மாற்றினான். அப்போது உறையூரில் ஆட்சி செலுத்திய நெடுங்கிள்ளிக்கும் சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் இடையே போர் மூண்டது. நெடுங்கிள்ளி தம் கோட்டைக் கதவுகளை அடைத்திருந்தான். நலங்கிள்ளி உறையூருக்கு வெளியே போரிடக் காத்திருந்தான். இதனை அறிந்த கோலூர்கிழார் இருவருக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரைத் தவிர்க்கச் செய்தார்.

ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே (புறம்.45:5)

என்று குடிகளுக்குள் போரிடக் கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். இக்கருத்து, "உன் குலத்தை இவ்வாறு அழித்துவிட்டு என்ன அடையப் போகிறாய்?" என்ற சாருவாகன் கூற்றோடு பொருந்துவது சுட்டத்தக்கது.

கோப்பெருஞ்சோழன் போர்

கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் அவன் மக்களுக்கும் இடையே போர் மூண்டது. இப்போரைத் தவிர்க்க முனைந்த புல்லாற்றுார் எயிற்றியனார், "நீ இறந்ததற்குப் பிறகு இந்நாடு உன் மக்களை அடையும். நீ போரில் வென்றால் அந்த வெற்றியால் என்ன பயன்" என்ற கேள்வியைக் கேட்கிறார் (புறம். 213). இக்கேள்வி உறவினர்களைக் கொன்றதால் நீ அடைந்த பயன் என்ன? என்ற சாருவாகன் எழுப்பும் வினாவோடு பொருந்துகின்றது.

கோப்பெருஞ்சோழன் தம் மக்கள் மீதான போரைக் கைவிட்டு வடக்கிருந்து உயிரைவிட்டு மடிந்தான். இது தம் மக்களைக் கொன்று உயிர் வாழ்வதை விட உயிர் விடுவதே மேல் என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இது வைதீக நூலான அர்த்த சாத்திரத்திற்கு எதிரான பூதநெறிக் கருத்தாக அமைவது கருதத்தக்கது.

போரை விரும்பிப் பாடும் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் வேந்தர்கள் ஏற்படுத்திய அழிவைச் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றனர். வேந்தர்கள் இனக்குழுக்களை அழிப்பதையும் அதனால் பெற்ற கொள்ளையால் வேந்தனின் நாடு வளம் பெற்றதையும் புகழ்கின்றனர். ஆனால், இரத்த உறவுகளுக்கிடையில் நடக்கும் போரைத் தவிர்க்கச் செய்ய போராடுகின்றனர். இது புலவர்களின் பூதநெறிச் சார்பையே காட்டுகின்றது.

தொகுப்புரை

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் வேந்தர்களின் எழுச்சி இனக்குழுக்களின் அழிவிலிருந்து தோற்றம் கொள்கின்றது. இனக்குழுக்களை அழித்து எழுச்சிபெற்ற சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர்கள் ஒற்றை வேந்தர்களாக எழுச்சிபெறவில்லை. சேரர் சில கிளைக்குடிகளாகவும் சோழர் ஒன்பது கிளைக்குடிகளாகவும் பாண்டியர் ஐந்து கிளைக்குடிகளாகவும் பிரிந்து ஆட்சி செலுத்தினர். இதற்குக் காரணம் இரத்த உறவுக் கொலையைப் பழந்தமிழ்ச் சமூகம் தடை செய்திருந்ததே ஆகும். இத்தடைக்குப் பூதநெறிச் சிந்தனைகள் அடிப்படையாக இருந்தன. வைதீகம் இரத்த உறவுக் கொலைகளையும் தந்தையை மகன் கொலை செய்வதையும் வலியுறுத்தியது. இதற்கு எதிராகப் பேசிய சார்வாகனை எரித்துச் சாம்பலாக்கியது. சார்வாகனின் நெறியாகிய சாருவாகம் பூதநெறியோடு தொடர்புடையது. இப்பூதநெறியைப் பின்பற்றிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இரத்த உறவுக் கொலைகள் நடைபெறுவதற்கான சூழல் ஏற்பட்டபோதும் இரத்த உறவு உடையவர்களிடையே போர் ஏற்பட்ட போதும் அதைத் தவிர்க்கப் பாடுபட்டனர்.

கோவூர்க் கிழார் நெடுங்கிள்ளிக்கும் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் அறிவுரை கூறி இரத்த உறவுப் போர்களைத் தவிர்த்தனர். கரிகால் பெருவளத்தானும் கிள்ளிவளவனும் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்கும் பொழுது ஒன்பது சோழக் கிளைக்குடிகளும் எதிர்த்தன. இவ்வெதிர்ப்பைப் போரின் மூலம் எதிர்கொண்ட இவ்விரு மன்னர்களும் தம் தலைமையை நிறுவினர். கிடைக்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் கிளைக்குடிகளின் அழிவை வெளிப்படுத்தவில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. குமணனுக்கும் இளங்குமணனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் குமணன் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டான் என்பதையும் குமணனின் தலையைக் கொண்டு வருபவர்களுக்குப் பரிசில் தருவதாக அறிவித்திருந்தான் என்பதையும் பழந்தமிழ் இலக்கியமான புறநானூறு (164, 165) குறிப்பிடுகின்றது. மூவேந்தர்களுள் ஒருவனாக இல்லை என்பதால் இக்கட்டுரையில் குமணன் வரலாறு ஆராயப்படவில்லை. குமணன் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் இறுதிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவன். உற்பத்திச் சக்திகளின் பெருக்கமும் இனக்குழுச் சிந்தனை மரபின் நீட்சியாக இருந்த பூதநெறிக்கு மாற்றான சமயங்களின் எழுச்சியும் இளங்குமணன்களை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும்.

துணைநின்றவை (References)

- எங்கல்ஸ்., (2008), குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், நா. தர்மராஜன் (மொ.ஆ.), மதுரை : கருத்து = பட்டறை.
- தேவிபிரசாத் சட்டோபத்யாயா., (2014), உலகாயதம் பண்டைக்கால இந்தியப் பொருள்முதல்வாதம் பற்றிய ஆய்வு, எஸ். தோதாத்ரி (மொ.ஆ.), சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- பூங்குன்றன் ர., (2016), தொல்குடி, வேளிர், வேந்தர் பண்டைய தமிழகத்தில் அரசருவாக்கம் பற்றிய ஆய்வு, சென்னை : நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
- வேங்கடசாமி மயிலை சீனி., (1983), சோழர் (நூலின் பகுதி), தமிழ்நாட்டு வரலாறு, சங்க காலம் - அரசியல், சென்னை : தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்.
- Pratap Chandra Roy., (1891), *The Mahabharatha of Krishna - Dwaipayana Vyasa*, Vol. VIII, Shanti Parva (Part-I), Calcutta : Oriental Publishing Co.